

20 Μαρτίου 2019

Ο ηθοποιός του ελληνικού κινηματογράφου που αρραβωνιάστηκε 17 φορές, αλλά δεν παντρεύτηκε ποτέ

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή](#)

Ήταν από τις φιγούρες εκείνες στον παλιό καλό ελληνικό κινηματογράφο που σου έμενε. Μπορεί να μην ήταν ο κυρίως πρωταγωνιστής, κρατώντας δεύτερους και τρίτους ρόλους, όμως, το άπλετο ταλέντο του αλλά και η φυσιογνωμία του τον

έκαναν να ξεχωρίζει. Μα περισσότερο εκείνο που τον ξεχώρισε, ήταν οι ατελείωτες σφαλιάρες που είχε φάει στη διάρκεια της κινηματογραφικής και θεατρικής του πορείας.

Γι' αυτό και του απέδωσαν τον τίτλο του «καρπαζοεισπράκτορα» του ελληνικού κινηματογράφου. Ένα παρατσούκλι που δεν εμπεριείχε ίχνος περιφρόνησης του ταλέντου του. Το αντίθετο, ο Αλέκος Τζανετάκος ήταν ένας χαρισματικός, ταλαντούχος και ατόφια κωμικός ηθοποιός. Και αυτό του το αναγνώριζαν όλοι. Αλλά και το μαρτυρούν οι περισσότερες από 200 ταινίες που είχε στο ενεργητικό του.

Και να φανταστεί κανείς πως έγινε ηθοποιός καθαρά για βιοποριστικούς λόγους. Ο Αλέκος Τζανετάκος, όμως, ήταν αγαπημένος και των γυναικών. Σωστός καρδιοκατακτητής, είχε αρραβωνιαστεί 17 φορές, αλλά ποτέ δεν ανέβηκε τα σκαλιά της εκκλησίας.

Ο αγαπημένος ηθοποιός ήταν ένας βαθύτατα ευαίσθητος και μοναχικός άνθρωπος. Κάποια στιγμή της ζωής του, τα βαρέθηκε όλα κι αποφάσισε να αποσυρθεί από τους προβολείς και να απολαύσει τις ήσυχες στιγμές της ιδιωτικότητας, γράφοντας τα δικά του σενάρια για τις βιντεοκασέτες που γύριζε τώρα σωρηδόν.

Η ορφάνια και τα φτωχά παιδικά χρόνια

Όπως πολλοί μεγάλοι του ελληνικού κινηματογράφου έζησαν τη φτώχεια στο πετσί τους πριν γίνουν τρανοί, έτσι και ο Αλέκος Τζανετάκος από πολύ νωρίς γνώρισε τη στέρηση. Και στη δική του την περίπτωση, η μοίρα έτσι αυθόρμητα αποφάσισε να του προσφέρει τα μεγάλα και τα σπουδαία στην ενήλικη ζωή, δίνοντας του σαν «αντάλλαγμα» δύσκολα παιδικά χρόνια, με φτώχεια, στερήσεις και ορφάνια.

Αλλά ο Αλέκος Τζανετάκος δε διαμαρτυρήθηκε στις μοίρας τα γραμμένα. Τα υπόμεινε με ένα πλατύ κι αυθεντικό από τα βάθη της ψυχής του βγαλμένο, χαμόγελο. Ένα χαμόγελο που ποτέ δεν έφυγε από το πρόσωπό του. Έτσι, ήταν στη ζωή του κι έτσι τον θυμούνται όλοι, αυθεντικά χαμογελαστό.

Ο Αλέκος Τζανετάκος γεννήθηκε το 1937 σε μια φτωχοσυνοικία του Πειραιά, τα Μανιάτικα. Όπως γράφει ο ίδιος στην αυτοβιογραφία του, οι γείτονές του ήταν «άνθρωποι απλοί, μεροκαματιάρηδες, που παρ' όλη τη φτώχεια τους χαμογελούσαν ο ένας στον άλλον και το πρωί, όταν ξυπνούσαν να τραβήξουν για το μεροκάματο, έλεγε ο ένας στον άλλον μέσα από την καρδιά τους μια φαρδιά καλημέρα και ξεκινούσαν για τον άρτον ημών τον επιούσιον».

Ο μικρός μεγαλώνει μέσα στην πολυμελή φαμίλια των πέντε παιδιών, ορφανός από

πατέρα. Παράλληλα με το σχολείο αναγκάζεται να δουλέψει για να βοηθά τη μάνα και τις τέσσερις αδερφές του, κάνοντας όπως έλεγε «σφουγγαρίκι στους πλούσιους». Τη δουλειά μήτε τη φοβήθηκε, μα μήτε και ντράπηκε γι' αυτήν.

Από εκείνα τα δύσκολα χρόνια είχε πολλές αναμνήσεις. «Θυμάμαι τη μάνα μου που μας έκοβε μία μικρή φέτα ψωμί, την έβρεχε και την πασπάλιζε με ζάχαρη ή κάποιες φορές την άλειφε με θρεψίνη και περιμέναμε πότε θα 'ρθει η Κυριακή να φάμε κρέας με μακαρόνια, μετά το κατηχητικό».

Ηθοποιός από... οικονομική ανάγκη

Ο Αλέκος Τζανετάκος είχε μεγάλη αδυναμία στις αδελφές του. Ήταν δεμένα αδέρφια και για εκείνες ήταν αδελφός και πατέρας. Ο προστάτης οικογένειας, που έκανε όποια δουλειά έπεφτε στα χέρια του για να τις μεγαλώσει.

Οι δύο μεγάλες αδελφές του από νωρίς ανακάλυψαν την καλλιτεχνική τους φλέβα, κάνοντας τα πρώτα τους βήματα στο ελαφρύ τραγούδι, ενώ κατόπιν έγιναν διάσημες ως το δίδυμο «Τζάνετ Σίστερς». Αλλά και η μικρότερη αδερφή, η Κάσσυ Τζάνετ (έφυγε από τη ζωή το 2016), έκανε τη δική της ξεχωριστή καριέρα στο θέατρο και τον κινηματογράφο.

Βλέποντας την επιτυχία των αδελφών του, αλλά και τα χρήματα που έπαιρναν από τη δουλειά αυτή, ο Τζανετάκος σκέφτηκε να ασχοληθεί με το θέμα για τον... άρτον. Στην κυριολεξία τον άρτον, αφού αρχικά η ενασχόλησή του με την υποκριτική ήταν καθαρά για βιοποριστικούς λόγους.

Έτσι, έδωσε εξετάσεις κι έγινε δεκτός στο Θέατρο Τέχνης του Καρόλου Κουν, με τις υποκριτικές σπουδές του να τον φέρνουν κοντά σε σπουδαίους ανθρώπους του καιρού, όπως ο Τσαρούχης, ο Βολανάκης, ο Χατζιδάκις κ.ά. Και μπορεί να καθιερώθηκε στη συνείδηση του κοινού ως ο «καρπαζοεισπράκτορας» του ελληνικού κινηματογράφου, αλλά και ως ο απόλυτα κωμικός ηθοποιός, ο γκαφατζής, ο γλεντζές, ο τεντιμπόη, όμως ο Τζανετάκος είχε ερμηνεύσει με μοναδικό τρόπο και δραματικούς ρόλους.

Τη δεκαετία του '60 υπογράφει συμβόλαιο με τη Φίνος φιλμ, μία συνεργασία που θα απογειώσει την καριέρα του και θα του δώσει την ευκαιρία να παίξει δίπλα σε σπουδαίους ηθοποιούς, με τον ίδιο να ξεχωρίζει με το ταλέντο του.

Μνημειώδεις ήταν οι καρπαζιές που έτρωγε και που ήταν όλες αληθινές. Εκείνες, δε του Λάμπρου Κωνσταντάρη ήταν και οι πιο βαρβάτες.

«Οι καρπαζιές που έτρωγα βροχή στις ταινίες ήταν αληθινές, ο σβέρκος μου το ξέρει! Στην ταινία σφαλιάρης, το ίδιο και στο θέατρο, δύο παραστάσεις, έτρωγα

ξύλο από τις έξι το πρωί μέχρι τη μία τη νύχτα. Κάποτε παίζαμε στο θέατρο με τον Λάμπρο τον Κωνσταντάρη, αυτόν τον πρίγκιπα του θεάτρου, που μου είχε κουδουνίσει το μυαλό με τη χερούκλα του. Είχε ένα μακρύ χέρι σαν παντόφλα και, όταν το σήκωνε για να αμολήσει τον κεραυνό (τη σφαλιάρα), γινότανε σεισμός οκτώ Ρίχτερ και τα μάτια έβλεπαν αστράκια στον αέρα. Του έλεγα “ρε Λάμπρο, δεν μπορείς να βάζεις λιγότερη δύναμη;”. “Ρε Λάμπρο, μην τον χτυπάς τόσο δυνατά”, του είπε και ο Ρίζος. “Τι λες ρε κοντοστούπη, ένα και καθόλου, κωλοτούμπα, το μέρος του παίρνεις;”» είχε εξομολογηθεί ο ηθοποιός στην αυτοβιογραφία του.

Η συνεργασία του με την Φίνος τελείωσε με μία πικρία από τον Αλέκο Τζανετάκο. Το παράπονό του ηθοποιού ήταν πως ο Φίνος ποτέ δεν του εμπιστεύτηκε το ρόλο του πρωταγωνιστή. Την εμπιστοσύνη αυτή του την έδειξε η εταιρεία παραγωγής Καραγιάννης-Καρατζόπουλος, όταν μετακινήθηκε σε αυτήν.

Οι 17 αρραβώνες και ο γάμος που δεν ήρθε ποτέ

Ο Αλέκος Τζανετάκος υπήρξε μέγας καρδιοκατακτητής. Είχε μεγάλη πέραση στο ωραίο φύλο και μάλιστα είχε κάνει 17 αρραβώνες! Αλλά κανένας από αυτούς δεν τον έφεραν στην πόρτα της εκκλησίας. Αν και περιστοιχιζόταν από ωραίες γυναίκες και έζησε πολλούς έρωτες, ποτέ δεν ήρθε αυτός ο ένας, ο μεγάλος ο έρωτας. Κι έμεινε στο τέλος της ζωής του ένας μοναχικός λύκος.

Ο ίδιος είχε αναφερθεί στην αυτοβιογραφία του, στο κεφάλαιο έρωτες, προσπαθώντας να εξηγήσει γιατί τελικά δεν παντρεύτηκε ποτέ.

«Ίσως είναι και το κισμέτ, που λένε οι Άραβες. Είμαι όμως καλά, έχω φιλοσοφήσει τη μοναξιά μου και την έχω κάνει φίλη. Είμαι οικονομικά ανεξάρτητος, έχω φτιάξει μια μεγάλη περιουσία και δοξάζω τον Θεό γι’ αυτά που μου έδωσε», είχε εξομολογηθεί μεταξύ άλλων. Αν και για το μόνο που είχε μετανιώσει, ήταν που δεν απέκτησε ένα παιδί.

Ένα άλλο πάθος του Τζανετάκου ήταν τα δίτροχα. Μάλιστα, είχε πάμπολλα μετάλλια και κύπελλα στη συλλογή του από αγώνες ταχύτητας. Ο λάτρης αυτός της αδρεναλίνης έπαιρνε μάλιστα αρκετά συχνά μέρος σε αγώνες σκοποβολής.

Τα βρόντηξε όλα αηδιασμένος από το σύστημα

Ο Αλέκος Τζανετάκος, παρ' όλη τη δόξα και τα χρήματα, δεν ξέχασε ποτέ τα φτωχά παιδικά χρόνια εκεί στον Πειραιά. Οι στερήσεις στα πρώτα χρόνια της ζωής του, τον δίδαξαν πολλά. Εκτιμούσε και σεβόταν τα χρήματα που κέρδιζε από τον κινηματογράφο. Δεν τα σκόρπαγε από εδώ και από εκεί.

Αντίθετα, τα μάζευε. Και κατάφερε να δημιουργήσει μία περιουσία που του έδωσε την ασφάλεια, να μπορέσει να τα βροντήξει όλα και να αποχωρήσει αηδιασμένος από το λεγόμενο star system και το κύκλωμα. Ήταν περήφανος άνθρωπος ο Αλέκος και δεν δεχόταν να κάνει εκπτώσεις.

Αρνούμενος πεισματικά να συμβιβαστεί με τα κυκλώματα, πήρε την απόφαση να αποτραβηχτεί από κάθε καλλιτεχνική δραστηριότητα. «Δεν θα με στύψουν σαν λεμονόκουπα. Θα τους στύψω εγώ», έλεγε για την απόφασή του.

Απογοητευμένος, όμως και από το θεατρικό σινάφι, έβαλε τον εαυτό του στο περιθώριο και έκανε μόνο έκτακτες εμφανίσεις. Δεν αντιμετώπιζε οικονομικό πρόβλημα, όπως άλλοι ηθοποιοί, κι έτσι τα έβγαζε άνετα πέρα, δεν ήταν υποχρεωμένος λοιπόν να εργάζεται.

«Έβγαλα πολλά λεφτά, τα οποία κράτησα για να μην καταλήξω σε κάνα γηροκομείο και πεθάνω στην ψάθα. Ζω μια πολύ όμορφη και άνετη ζωή, δεν μου λείπει τίποτα. Μου λείπει ένας καινούργιος έρωτας που να με συνταράξει και να αναταράξει τα λιμνάζοντα ύδατα της απέραντης μοναξιάς μου» έλεγε.

Τα τελευταία χρόνια της ζωής του ταλαιπωρήθηκε από πολλαπλά προβλήματα υγείας, ζώντας πια ένα προσωπικό δράμα που τελειωμό δεν είχε. Τη μεγάλη μάχη που έδωσε για τέσσερα χρόνια μπεινοβγαίνοντας στα νοσοκομεία έμελλε τελικά να τη χάσει, φεύγοντας από τη ζωή στις 11 Απριλίου 2010, σε ηλικία 73 ετών.

Τους τελευταίους μήνες της ζωής του τους πέρασε κλινήρης, μέσα στην αξιοπρέπεια της μεγάλης του προσωπικότητας, καθώς δεν θέλησε ποτέ να μιλήσει για όσα τον ταλαιπωρούσαν και την πικρία του για όσους τον είχαν ξεχάσει.

Πηγή: newsbeast.gr